

- stwierdzenie niezgodności z prawem wszelkich informacji przekazanych władzom krajowym, w tym komunikatu z dnia 9 czerwca 2020 r. i sprawozdania końcowego z dnia 8 grudnia 2020 r;
- zasądzenie od Komisji na rzecz skarżącej kwoty 3 026 388,74 EUR tytułem odszkodowania za szkodę, oszacowaną tymczasowo, wraz z odsetkami w wysokości 8 % rocznie od dnia 15 czerwca 2020 r. do dnia całkowitej zapłaty, z powodu bezprawnego zachowania OLAF-u oraz szkody wyrządzonej działalnością zawodowej i reputacji skarżącej;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi czternaście zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia zasad przejrzystości i niezależności dochodzenia prowadzonego przez OLAF.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady bezstronności.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa do nieobciążania samego siebie.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia prawa do informacji na podstawie art. 7 ust. 2 rozporządzenia (UE, Euratom) 883/2013 ⁽¹⁾.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia prawa do bycia wysłuchanym przed podjęciem niekorzystnych środków.
6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia prawa do domniemania niewinności.
7. Zarzut siódmy dotyczący naruszenia zasad poufności i ochrony danych, zgodnie z art. 10 rozporządzenia (UE, Euratom) 883/2013.
8. Zarzut ósmy dotyczący naruszenia art. 41 ust. 2 lit. b) karty: naruszenie prawa skarżącej do dostępu do akt oraz zasady dobrej administracji.
9. Zarzut dziewiąty dotyczący naruszenia rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 ⁽²⁾.
10. Zarzut dziesiąty dotyczący naruszenia zasady należytej staranności.
11. Zarzut jedenasty dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia.
12. Zarzut dwunasty dotyczący naruszenia prawa do obrony strony skarżącej.
13. Zarzut trzynasty dotyczący stwierdzenia nieważności decyzji OLAF.
14. Zarzut czternasty dotyczący pozaumownej odpowiedzialności OLAF za szkody poniesione przez skarżącą.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013 z dnia 11 września 2013 r. dotyczące dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady i rozporządzenie Rady (Euratom) nr 1074/1999 (Dz.U. 2013 L 248, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001 L 145, s. 43).

Skarga wniesiona w dniu 5 lutego 2021 r. – Primagra / Komisja

(Sprawa T-101/21)

(2021/C 163/52)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Primagra a.s. (Milín, Republika Czeska) (przedstawiciele: adwokaci S. Sobolová i O. Billard)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zakazu udzielania dotacji nałożonego pismem pozwanej z dnia 22 października 2020 r., ARES (2020) 5759350;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, zgodnie z którym prawa podstawowe skarżącej zostały naruszone zarówno bezpośrednio jak i pośrednio przez pozwaną, ponieważ w toku postępowania prowadzącego do przyjęcia zaskarżonych środków skarżąca nigdy nie mogła skorzystać z prawa do bycia wysłuchaną.
2. Zarzut drugi, zgodnie z którym pozwana nie ma kompetencji w zakresie przeprowadzania audytu konkretnych dotacji i podejmowania decyzji w przedmiocie konkretnych wniosków o przyznanie dotacji z europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych. Do uprawnień pozwanej w tym zakresie należy bowiem jedynie badanie ogólnej zgodności systemów zarządzania i kontroli wdrożonych przez państwa członkowskie, nie posiada ona natomiast żadnych uprawnień w zakresie przeprowadzania szczegółowego audytu i podejmowania decyzji w przedmiocie konkretnych wniosków o przyznanie dotacji złożonych przez poszczególne przedsiębiorstwa.
3. Zarzut trzeci, zgodnie z którym pozwana nie ma kompetencji w zakresie wykładni i stosowania prawa wewnętrznego państw członkowskich, ponieważ jej kompetencje są ściśle ograniczone zasadą przyznania określoną w art. 5 i 13 traktatu o Unii Europejskiej. Wszelkie odstępstwa od tej zasady muszą być interpretowane w sposób ścisły, a z łącznej wykładni zasady przyznania i postanowień traktatów jasno wynika, że pozwana nie ma kompetencji do stosowania prawa wewnętrznego państwa członkowskiego. W każdym razie przepisy prawa czeskiego, na które powołuje się pozwana, nie mogą być poddane kontroli na podstawie rozporządzenia nr 1303/2013⁽¹⁾, które stanowi podstawę prawną postępowania audytowego, który doprowadziło do przyjęcia zaskarżonych środków.
4. Zarzut czwarty, zgodnie z którym pozwana nie przytoczyła treści przepisów prawa czeskiego, dopuściła się błędów w ich wykładni i stosowaniu. Zamiast wykazać treść prawa czeskiego, jak wymaga tego orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości, pozwana dokonała rażąco błędnej wykładni tego prawa, a w szczególności § 4c ustawy o konflikcie interesów, celowo ignorując orzecznictwo sądów czeskich, jak również ostateczną, wiążącą i wykonalną decyzję władz czeskich dotyczącą przedmiotu postępowania audytowego prowadzącego do przyjęcia zaskarżonych środków.
5. Zarzut piąty, zgodnie z którym pozwana dopuściła się również błędów w wykładni i stosowaniu prawa UE, ponieważ błędnie stwierdziła naruszenie art. 61 rozporządzenia finansowego⁽²⁾ i nie uwzględniła, że czeskie przepisy dotyczące konfliktu interesów są sprzeczne z podstawowymi zasadami prawa UE.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności i Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 (Dz.U. 2013, L 347, p. 320).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii, zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1296/2013, (UE) nr 1301/2013, (UE) nr 1303/2013, (UE) nr 1304/2013, (UE) nr 1309/2013, (UE) nr 1316/2013, (UE) nr 223/2014 i (UE) nr 283/2014 oraz decyzję nr 541/2014/UE, a także uchylające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 (Dz.U. 2018, L 193, p. 1).